

Újbuda két új díszpolgára

Bodrogi Gyula: „Ebben a munkában sohasem tudok elfáradni”

Bodrogi Gyula számos állami kitüntetést kapott, holott elsősorban vígjátékokból, táncos-komikus szerepekből ismeri és szereti őt a közönség. Ez a „holott” azt takarja, hogy kis hazánkban általában a drámai színészeket becsüli igazán a mindenkori hatalom, és igencsak ritkán fordul elő, hogy a könnyedebb műfajokban népszerű művészeket is elismerje. Mint minden ember, a színész is örül, ha figyelnek rá, ha kitüntetik, de számára az a legnagyobb boldogság, ha valami olyan díjat kap, amelynek odaítélése a közönség visszajelzésétől függ. Ezért érzi Bodrogi Gyula különösen nagy megtiszteltetésnek, hogy *Újbuda díszpolgára* lett.

– Nincs annál nagyszerűbb, mint amikor a publikumtól kap visszajelzést az ember. Nemrég sugározta a televízió a *Házasságból elégséges* című vígjátékot. Annak idején, amikor bemutattuk, nem kaptam az alakításért annyi gratulációt, mint most. Egyébként a könnyedebb daraboknak mindig komoly sikerük van. A József Attila Színházban például a *Kétszer vagy fiatal* című darabot játsszuk, és nagyon szereti a közönség – mondja, kalapját a feje búbjára tolvá, majd hozzáteszi: – Tudja, sajnálom a fiatal színészeket. Nekünk annak idején sokkal több lehetőségünk volt arra, hogy megismerjenek, megszeressenek bennünket. Bőven készültek filmek, tv-játékok, és a televízió műsorán havonta legalább egy színházi közvetítés is szerepelt. Napjainkban csak a színház van, és lehet valaki egetverően tehetséges, ha csak a teátrumban látható, csupán egy nagyon szűk körben lesz ismert. Nemrégiben *Törőcsik Mari* mondta egy vele készült riport közben *Lakat T. Károlynak*: „*maga mindenkinél nagyobb sztár, hiszen állandóan látjuk a televízióban.*”

– Szerepet kell vállalni egy szappanoperában.

– No, az nehézkes, mert azokban leginkább nem színészeket szerepeltetnek. Mint ahogy az úgynevezett médiasztárok is a tehetségkutató- meg a valóságshowk-ból kerülnek ki. De ha már a szappanoperákat említette, hihetetlen az a Dél-Amerikában készült mennyiség, amit a különféle televíziós csatornák műsorra tűznek. A rajongók nézhetik is éjjel-nappal. Mit mondjak, ez olyan, mintha Amerikában hónapokig csak magyar filmeket vetítenének!

– Hosszú éveken át volt a *Vidám Színpad* igazgatója. Amikor befejezte *direktori pályafutását*, sokan elparentálták. Úgy vélték, *Bodrogi Gyula visszavonul, megírja az emlékiratait, és szezonban majd eljár vadászni. Ehhez képest megostromolták a színházak. Jelenleg hat darabban játszik, a hetedik szerepét jelenleg próbálja. Nem sok ez, így túl a hetvenen? Bírja? Nem fáradt?*

– Egyáltalán nem. Nem érzem a koromat, nem fáradok. Jól érzem magam, jól esik a mozgalmasság. Egyébként is: ebben a munkában sohasem tudok elfáradni.

– *Hogyan lett színész?*

– Véletlenül. A pálya választott engem. Kilenc éves voltam, amikor pápai iskolámban kiválasztottak egy filmszerepre. Később néptáncoltam a SZOT Együttesben. Tulajdonképpen rendezőnek készültem, de abban az évben nem indult ez a szak. Így végeztem színészként. Ám színésznek azóta érzem magam, és azóta mindenem a pálya, mióta először kerültem kapcsolatba a közönséggel. Imádom játszani. Ezért nem fáraszt a sok szerep, sőt, boldoggá tesz. És teljesen mindegy, hogy komédia vagy tragédia. No, ennek kapcsán hadd mondjam el, hogy a magam részéről nem értem ezt az elidegenítő színházat – de a szórakoztatót, meg a művész színházat sem. Az már kérdés, ha ez a neve. Bosszant, amikor a rendező úgymond önmagát akarja megvalósítani. Nem értem, miért tartozik az rám. Tegye otthon, és akkor semmi gond! Úgy vélem, a műfaji meghatározás csak a közönségnek szól. Meg hát nem is ilyen alapon mennek az emberek színházba. Hallott már olyat, hogy a polgár azt mondja a feleségének, hogy szívecském, menjünk már el valami olyan darabot megnézni, ahol bosszantanak, pukkasztanak miniket! Ez persze nem azt jelenti, hogy ne szeretném, ha

valami érdekes, szélsőséges vagy különleges. *Bessenyei* Ferenc érdekes volt, *Lawrence Olivier* szélsőséges, *Latabár Kálmán* különleges. Egyformán volt a tragédia és a komédia csillaga *Jack Lemon*. Egyébként mostanában elég gyakran előfordul, hogy értetlenül beszélnek a színpadon. Mintha hiányoztak volna a beszédtechnika órákról.

– *Tehát milyen legyen a színház?*

– Olyan, ahol a közönség a legfontosabb. Ez az én ars poeticám. Tudja, ha rajtam múlna, én a kezdő színészeket pályájuk elején elsősorban vígjátékokban szerepeltetném, mert a közönség reakciója azonnali és jól hallható: kacag. A drámai jelenetek hatása, a csend, szintén érzékelhető, ám sokkal nehezebben.

– *Nemrégiben láttam Önt a televízióban táncolni. Ugyanolyan jól mozog, mint húsz-harminc évvel ezelőtt.*

– A tánc az egyik alapvető kifejező eszköze a szakmának. Már a mozdulatainkból is tudja a néző, hogy milyen karaktert játszunk. Azt csinálom a testemmel, amit akarok, és ez rendkívül sokat segít az érzések, gondolatok kifejezésében. Érdemes tehát jól megtanulni a táncot, mert ugyanannyit ér az ember eszköztárában, mint a megfelelő hangsúlyok ismerete.

– *Jár még vadászni?*

– Hajaj! De még mennyire!

– *A másik szenvedélye a főzés. Jómagam is ettem már olyan vadpörköltet, amit Ön készített. Irigykedtem is az ízére!*

– Kétféle ember létezik. Az egyikfajta úgy születik, hogy tud főzni, a másik meg még a tojásrántottát is elrontja. A főzéshez fantázia kell. Ami a szintet illeti – úgy hiszem – a jobb amatőrök közé tartozom. Én például csak éhesen járok élelmiszert vásárolni, mert akkor lelki szememmel meglátom, hogy mi készül majd az alapanyagokból. Egyébként a fűszereket sacra, érzésre adagolom, kivéve a sót. Abból inkább kevesebbet, mert a só nagy egyéniségű színművész. Ha középpontba kerül, mindent elront, és azon nem lehet segíteni. Ha a hiányát érezzük, az még pótolható. Fontos a bors, és még néhány fűszer, amikből egy kevés is csodákra képes. Emlékszem, egyszer zsúritag voltam egy halászléfőző versenyen, ahol addig kapacitáltak, amíg versenyen kívül én is nekiláttam főzni. Kérdezték, mit csinálom, mire rávágtam, hogy spanyol halászlét. Fogalmam nem volt, hogy az milyen. Nekiláttam, harcsából készítettem, és a végén szerencsésül reszeltem bele. Teljesen megbolondította, és hatalmas sikerem volt. Csak úgy mellel, csöndben megjegyzem, hogy utánam nem kell ám takarítani! Ha én főzök, akkor közben mosogatok is, mert utálok, ha piszkos edények vannak körülöttem. Amúgy ki sem teszem a lábam a konyhába.

– *Takarítani is szokott?*

– Nem Amikor még élt az édesanyám, egyszer meg akartam lepni, és kitakarítottam. Aztán amikor a mama megérkezett, azt kérdezte: „Öcsikém! Hogy lehet ilyen piszkokban élni?!”

– *Öcsikém? Ezek szerint nem egyedüli gyerek?*

– Van egy nővérem és egy húgom. Biztosan más férfitől is hallotta azt, ami velem kapcsolatban száz százalékig igaz: mindent a nőknél köszönhetek. Testvéreim és édesanyám kényeztettek, lesték minden gondolatomat. A mama nagyon elfogult volt velem. Ha rajta múlik, már kezdő színészként kitüntetésekkel halmoztak volna el. Halkan mondom: meggyőződésem, hogy a szüleim a mai napig foglalkoznak velem. Ha gondjaim vannak, megbeszélésem velük. Számталanszor előfordult, hogy megbüntették azt, aki bántott engem.

– *Minden színész nagy szerepálma Miller: Az ügynök halála Willy Loman-ja, amit most nagy sikerrel játszik. Nem gonoszodni akarok, amikor megkérdezem: ugye tudja, hogy az utókor számára mégsem ez az alakítása marad majd fenn, hanem a Süsü, amin máris generációk nőttek föl.*

– Tudom. A Süsü az világszám, a legszeretnivalóbb egyfejű sárkány! Egyáltalán nem zavar, ha az eladó a boltban rám szól, hogy jó, a Süsü! Meg az sem, ha a gyerekek Süsü bácsinak szólítanak. Megható volt, amikor egy kicsiknek szóló műsorban azt mondtam, hogy énekeljük el együtt a Süsü dalát, és zengett tőle a ház, mert minden szülő velem együtt fújta.

– *Az unokái is szeretik?*

– Mind a két forradalmi apróság. Most már a kicsi is kezdi érteni.

– *Mitől forradalmiak?*

– A négyéves Bence október 23-án született, míg a másfél esztendő Enikő a francia forradalom évfordulóján, július 14-én.

– *Ahogy beszélgetünk, kétség sem fér hozzá, hogy Bodrogi Gyula nagy mókamester lehet.*

– Ez így is van. Az voltam, és az is maradok. Sokszor megbüntettek érte, de nem elégszer. Egykor volt nagyon szeretett igazgatóm, *Fodor Imre*, ha csak egy mód volt rá, úgy tett, mintha nem tudná, hogy már megint vaj van a fejemen.

– *Azt kell mondjam, hogy címhalmozó. Ugyanis a mostani díszpolgársága már nem az első.*

– Kaptam egyet a VI. kerülettől is. Emlékszem, annak szintén nagyon örültem, de ez a mostani különösen jól esett, és meg is hatott. Ráadásul úgy hallottam, hogy az újbudai önkormányzat egyhangúlag szavazott mellettem. Már csak azért is fontos nekem ez a díszpolgári cím, mert 31 éve lakom a kerületben, ami az utóbbi időben rengeteg fejlődött, szépült. Szerintem nincs annál fölemelőbb, mint ha az embert a szűkebb pátriája ismeri el. Hát még, ha szolidabb lenne a fekvőrendőr a Ménesi úton!

Körmendi Zsuzsa

Kürti Sándor, az informatikai adatbiztonságban és adatmentésben világhírű Kürt Rt. elnöke Újbuda díszpolgára lett. Az 58 éves mérnök-üzletembert – aki feleségével és két gyerekével ugyan még Óbudán él, de a közeljövőben Újbudára költözik –, díjáról, otthoni életéről, testvéréhez való viszonyáról és álmairól kérdeztük.

– Sok díjat, hazai és nemzetközi elismerést kapott már. Mit szól a legújabbhoz, hogy Újbuda díszpolgára lett?

– Amikor még egyetlen díjam sem volt, akkor sem voltam elkeseredett vagy kevésbé okos, mint most. Ezeket a díjakat magam nem kaphattam volna meg, ezeket olyan teljesítményért kaptuk, amelyet a cég – most éppen 60 ember – érdemelt ki. Ez igaz a díszpolgári címre is. A Kürt a kerületben született. Amikor idejöttünk *Kelenvölgybe*, elkezdtünk mozgolódni: leaszfaltoztuk az Olajfa utcát, leköveztük a járdát. A szomszédainkkal utcabált rendezünk, az autóbuszunkat kölcsönadjuk nyugdíjasoknak, a gondnokunk és a takarítók mind-mind erről a környékről valók. Jól vagyunk a szomszédokkal, ők is jól vannak velünk. Az adónk kerületet érintő része sem szokványos, annál lényegesen nagyobb. Ezek egyike sem az én teljesítményem. Nagyon beképzeltnek kéne ehhez lenni. A Széchenyi-díj a legmagasabb állami kitüntetés a tudomány területén. De ki hiszi el, hogy valaki manapság képes egymaga komoly tudományos teljesítményre? Ez lehetetlen, ma csapatok dolgoznak. Valaki kiáll az élre, mert hajlandó csapatot építeni és tud is, de egy ilyen rendszernek csomó más, ugyanolyan fontos alkatrésze is van. Legfeljebb nincs mindig a fronton. Kollégáim a tudomány egy-egy ágának sokkal jobb művelői, mint én. Amiben talán a legtöbb szerepem volt, az az év üzletembere díj, mert ott hat szempontot mértek, és abból kettő és fél az egyéni képességekre vonatkozott.

– Amikor átvette az év vállalkozója díjat, azt nyilatkozta, hogy „az üzletember világosan tudja, hogy versenyben él, és meg kell előznie másokat. Ha nem ezért küzdök, nem leszek sikeres. Az üzleti pályán a sikert pénzben mérik.” A magánéletében is ilyen? Vagy külön tudja választani a kettőt?

– Vannak konfliktusaim. Tíz éve történt, amikor egyszer hazamentem, és szóltam az akkor ötéves kisgyerekemnek, aki sokkal fiatalabb a bátyjánál és ezért szinte felnőttek között nőtt fel, hogy vigye le a szemetet. Erre azt mondta: állj meg, rázd meg magad, most nem vagy a munkahelyeden, nem te csi-

nálod a Passzát-szelet. Elviselünk, hogy itt vagy, állj be a rendszerbe és beszéljük meg, ki vigye le a szemetet. Ezt mondta nekem az a kis kerti törpe. Otthon nem első számú vezető vagyok. Helyettem senki sem takarítja el például a havat. A család egy másfajta rendszer. Harmincnégy éve élek együtt egy gyönyörű nővel. Folyamatosan változik a kapcsolatunk, folyamatos a kihívás. Ez így jó, jól megvagyunk.

– Melyiket szereti jobban? A vezetési pozíciót vagy az otthonit?

– Mind a kettő kihívás. A cégnél egy tudományos alapokon nyugvó rendszert működtetünk. Folyamatosan figyeljük, hogy mennyire tudunk megfelelni a legkorszerűbb vezetési elveknek, mennyire tudjuk ezeket átvinni az életbe. Ezzel szemben áll a család. Nem vagyunk pedagógusok a feleségemmel, nem sok könyvet olvastunk, de úgy érezzük, ha sok szeretetet „nyomunk” a gyerekekre, attól nagy baj nem lehet. És lehet, hogy időnként melléfogunk, de mégis érezzük, hogy fel tudjuk nevelni őket. Úgy, mint egy átlag magyar család. Szeretnénk, ha a gyerekeink boldogulnának és szeretnék otthon harmóniában élni. Nem azért vagyunk együtt 34 éve, mert a sors egymásnak teremtett minket, hanem mert sokat teszünk azért, és ez rengeteget jelent a számunkra. Az otthoni együttműködésünk teljesen azonos mindenkiével, aki párkapcsolatban, családi kapcsolatban él. Feszegetjük a határokat és aztán valahogy mindig eljutunk oda, hogy a belső rendszerekben jobb lenni. A '70-es években például lehetőség adódott, hogy két és fél évre kimehettek kutatni Moszkvába a szakterületemen. A feleségem először hallani sem akart róla. De nem sokkal később már bízott, hogy menjünk. Kimentünk egy másfél éves babával. Mennyit kellett neki azért tenni, hogy szakmailag előbbre haladjak?! Vagy mondjuk öt évvel ezelőtt elkezdtem táncolni. A feleségem szeretett volna. Rengeteg újat hozott az életünkbe a tánc.

– Két gyerekének két-két neve van: Tom (Tamás) és Jerry (Péter). Miért?

– A nagy találta ki. Ő Tamás, Tomnak hívtuk. 14 éves volt, amikor a feleségem terhes volt a kicsivel. Elkezdte simogatni a hasát, és azt mondta, hogy akkor itt a Jerry. Adta magát a gyerekmeséből. Nem lehetett ilyen néven anyakönyvezni a kicsit, de így hívta mindenki. Nem merem kimondani az igazi keresztnévét, mert nagy leszúrást kapnék, hallani sem akar róla.

– Bátyjával, Jánossal milyen a kapcsolata? A Kürt elődjében ő hívta Önt dolgozni, a mostani céget együtt alapították.

– Emberileg mindig közel voltunk egymáshoz. Ha egy százaz skálán a száz az lenne, hogy sülve fő együtt vagyunk, a nulla pedig, hogy soha, akkor mi 95-ön lennénk. Földrajzilag külön helyen lakunk, de utoljára egy órája találkoztam vele. Nagyon jóba vagyunk. Neki is van családja, a családjaink úgy működnek, mintha közös lenne. Pénzügyileg, érzelmiileg. Sokat jelent ez. Például a mi építkezésünkön ő az ellenőr. Ezt nagyon élvezzi, fantasztikus gondolatai vannak. Itt az íróasztala, az enyém mellett. Most, hogy nyugdíjba ment, jó, ha havonta odaül. Ez egy teljesen normális kapcsolat. Ő találta ki ezt a céget, az ő szabadalmaira épült a Kürt kezdeti teljesítménye. Persze most már nagyon sok elemből áll a világ. Már nagyobb a vállalat annál, hogy két ember ki tudná rakni.

– Mennyire figyel önmagára, saját egészségére?

– Belülről nem érzem magamat fizikailag gyengének. Persze azért szeretném a húsz-harminc évvel ezelőtti állapotot. De jól érzem magam a bőrömben. Az az adrenalinszint, amin dolgozom, úgy érzem,

segíti az egészségemet, jót tesz a közérzetemnek. Heti kétszer táncolok, heti egyszer kártyázom. A kisebb fiammal gyakran szoktam bringázni és focizni. Nem iszom, nem dohányzom. Így érzem jól magam. Remélem még tíz vagy húsz évig itt ülhetek.

– Van még olyan nagy álma, amit nem tudott megvalósítani?

– Rengeteg. Ezeket ne úgy gondolja el, hogy nem tudnám megvalósítani. Inkább jó, hogy még nem valósultak meg. Például 50 éve síelek és gyerekkorom óta arról álmodok, hogy *Rossignol* sílécem legyen. De nem volt, pedig megtehetném, hogy vegyek egyet. Vagy a kicsivel minden héten elmegyünk a lottózóba és veszünk egy szelvényt. Az ebben a legjobb, hogy megbeszéljük, miről álmodozunk. Ezek csak álmok, mert gyakorlatban nincs rá igényem. Jó álmodozni mondjuk az autókról és nézni a szaklapokban, hogy mi mindent tudnak. Álmom egy BMW, de sohasem volt BMW-m. Mindig küldenek róla prospektust, mert tudják, hogy imádom. De valószínű, hogy soha nem is lesz BMW-m. Pedig lehetne. Ez így a jó. Rengeteg ilyen álmom van.

– Van-e kedvenc helye Újbudán?

– 1996-ban én közvetítettem az állam és az egyetemek között, hogy létrejöjjön az Infopark, a meg nem valósult expótelken. Az egyetemek bíróságon akarták támadni az államot szerződészegés miatt. Megoldottam a kérdést, pedig nem volt sétagalopp. A végén mindenki megnyugodott. Azóta szeretek elmenni az Infoparknál. Tettem valamit azért, hogy egy szemétteléből innovációs park legyen.

Gianone Péter

Az **ÚJBUDA** nyomán

OLVASSA a Barátság-ot! FIZESSEN ELŐ MOST 2006-RA!

Éves előfizetési díj: 1200 Ft + 720 Ft postaköltség, összesen: 1920 Ft/év.

A folyóirat előfizethető a Filantróp Társaság Barátság szerkesztősége

OTP-számlaszámán: 11711034-20813402,

Vagy e szelvény visszaküldésével (1519 Budapest, Postafiók 452.):

Név:

Lakcím:

Csekket vagy számlát kér:

e-mail címünk: baratsag@chello.hu, info@nemzetisegek.hu
honlapunk: www.nemzetisegek.hu

Várjuk könyvtárak, iskolák, kisebbségi önkormányzatok, egyesületek, baráti körök jelentkezését!